

Rugăciunea, postul și pocăința, chemări la înnoirea omului celui vechi

Pentru a se apropia de Dumnezeu, omul trebuie să părăsească orice grijă lumească, să-și desprindă mintea de fapte și să o înalțe către Făcătorul a toate. Pocăința, ca voință a sufletului, sentimentul că suntem trecători, dragostea pentru Dumnezeu și așteptarea Împărăției Lui, în fața căreia toate rămân fără importanță, sunt unele din temele esențiale ale învățaturii dreptmăritoare mărturisite și trăite în viața părintelui arhimandrit Benedict Ghiuș. Despre toate acestea și despre râvna întru primirea virtuților creștine spre a trăi bucuria întâlnirii cu Hristos în vremea postului aflăm și în aceste rânduri de manuscris ale monahului cernican pe care le redăm în continuare.

Ortodoxia o trăim în experiența vieții noastre de creștini și ca o împărtășire de lumină, adică o descoperire din partea lui Dumnezeu și totodată ca o mișcare a noastră de primire a acestor adevăruri dumnezeiești și de mărturisire a lor cu prețul vieții noastre. E cuprins aici un alt zbulcium al ființei noastre, și anume drama orientării și fixării noastre ca ființe inteligente în gândirea Adevărului. El nu Se înșală și nici pe noi nu ne înșală și de aceea noi creștinii avem o încredere nemărginită în cuvântul Mântuitorului. Cuvântul Lui e adevăr, e lumină, e călăuză și dreptar al vieții noastre. Păstrarea cu credință și fără știrbire a acestui adevăr pentru noi e o chestiune de viață adevărată. De credința în acest cuvânt și de mărturisirea lui atârână tot destinul veșnic: „Cine Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, iar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu de el înaintea Tatălui Meu” (Matei 10, 32-34). Nu-i vorba aici de fanatism, care-i o nebunie, ci de o claritate și de o siguranță crescută în noi timp de o viață întreagă, printr-o experiență de fiecare zi. Se vede aceasta foarte clar din mărturisirea Sfântului Policarp, bătrânul episcop al Smirnelor, în fața rugului pe care a fost ars. „Blestemă pe Hristos și crucea-ți bătrânețele”, îi poruncește tiranul. Și bătrânul răspunde simplu: „Sunt peste 85 de ani de când Îl slujesc pe Hristos și nici un rău nu mi-a făcut niciodată, ci numai bine, cum aş putea să blestem pe Binefăcătorul meu? Eu știu în cine mă încred”.

Cunoașterea (știința) aceasta și mărturisirea acestui cuvânt, Mântuitorul le cere de la noi. Punctele cardinale ale acestei cunoașteri dumnezeiești, Ortodoxia ni le dă astăzi prin orice carte de învățatură a Bisericii. Din nefericire, și aceste adevăruri dumnezeiești se pot uita. Și iată de ce, prin glasul Ortodoxiei, Mântuitorul ne strigă: Împrospătați-vă, fiii Mei, în fiecare zi provizia voastră de cunoaștere a cuvântului dumnezeiesc prin citirea scrisului inspirat de Dumnezeu Sfintelor Scripturi! Citirea Scripturilor o putem face fiecare în particular. Așa o făcea de pildă un mare scriitor ortodox care, în fiecare zi, deschidea Biblia la întâmplare și citea cele două pagini pe care le avea în față cu acest gând: „la să văd ce cuvânt de mântuire îmi trimite Dumnezeu pe ziua de astăzi”. Dar citirea aceasta săvârșim și împreună cu Biserica. Cine dintre noi nu știe că, în fiecare zi, la slujbele Bisericii se citește cuvânt din Scriptură, adică din Apostol și din Evanghelii, ca nici o zi din viața noastră să nu rămână fără merinde de cuvânt dumnezeiesc și fără temei de mărturisire. Așa ne împărtășește Ortodoxia dumnezeiască cunoașterea vieții: prin cărțile de învățatură, prin predică, prin catehizare, prin citirea cuvântului dumnezeiesc și prin chemare neîncetată la rugăciune.

De asemenea, în viața noastră de toate zilele, Ortodoxia o mai întâlnim și ca o puternică și neconținută chemare la dragoste pe care Dumnezeu o adresează fiilor Săi și totodată și ca o biruitoare mișcare a noastră spre minunea faptei de dragoste fără de care nu există

mântuire.

Să ne închipuim ce sfâșiere este, negreșit, în inima de părinte a lui Dumnezeu când vede de câtă ură și dușmănie, de câtă răutate și perfidie, de câtă cruzime sunt desfigurați uneori fiii Săi, care sunt datori a crește dragostea, spiritul de sacrificiu și pacea pe pământ!

Firește, nu-i întotdeauna ușor să iubești așa cum cere Dumnezeu și totuși să nu uităm ce uriașă flacără de împăcare, de spirit de sacrificiu și de devotament a aprins în lume chemarea aceasta a Mântuitorului la iubire! Porunca aceasta a deschis ochii și inimile oamenilor spre a înțelege că fiecare frate de-al nostru, de orice neam ar fi, este egal în drepturi, toți fiind copiii aceluiși Părinte ceresc. Dragostea cerească a născut pe pământ bunătatea și mila și atâtea instituții de binefacere. De ea ne aducem aminte atunci când vedem pe semenul nostru în nevoie. De ea ne aducem aminte ori de câte ori se cere de la noi devotament și spirit de jertfă. Forța dumnezeiască a acestei porunci ne ajută să ne împăcăm atunci când am intrat în vrăjmășie cu semenii noștri și ne îndeamnă să întindem vrăjmașilor rugăciunile noastre pentru ei, înainte de a ne ridica noi înșine deasupra vrăjmașiei din noi. Porunca dragostei e cu adevărat marea pereche de aripi care ne ridică totdeauna deasupra trupescului din noi.

Iată, așadar, practic și simplu, cum este Ortodoxia oglindită în viața noastră de toate zilele, oferind smerita mărturie a faptului că dreapta noastră credință nu-i altceva decât Mântuitorul însuși prezent între noi, viu și lucrător fără încetare asupra noastră, îndemnându-ne mereu să ne transformăm viața și să ne convertim, împărtășindu-ne știința dumnezeiască a vieții și ajutându-ne să ne ridicăm până la minunea faptei de dragoste. Datoria noastră de creștini e pur și simplu să nu rămânem nepăsători, ci să ne deschidem sufletul și să facem cu bunăvoință și cu seriozitate tot ce ne stă în putere ca să răspundem acestor chemări dumnezeiești ale Mântuitorului, așa cum așteaptă El de la noi.

Să ne rugăm numai bunului Dumnezeu să trimită permanent între noi lucrători destoinici, așezând la final cuvântul marelui Pavel, care zice: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit. Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu vor putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru”.